

Bjørn Elmquist (RV):

Ja, der bliver jo ikke lagt skjul på i bemærkningerne til forslaget, hvad udgangspunktet er: det er den tragiske hændelse med den undvegne danske afsoner, som i Helsingfors skød to betjente ned. Og det er jo så, kan man kalde det, enkeltagslovgivning. Jeg ved ikke, om man kan kalde det hovsalovgivning; det kan man vel egentlig ikke, fordi den her holdning har man givetvis hele tiden haft fra forslagsstillernes side.

Men vi vil ikke kunne støtte det fra radikal side. Der fandt jo umiddelbart efter denne tragiske hændelse en debat sted, hvor der var en række partier – og ikke bare Dansk Folkeparti, men også andre, og så vidt jeg husker også V og K – som talte om, at nu var det på tide, at man gav politiet vetoret i sager om udgangstilladelse. Og det holdt så et par timer, indtil der var folk fra politiet, der udtalte sig imod sådan en nyordning, og så forstummede da også kravene de fleste steder, også fra de politiske partier, som ellers havde været fremme med dem.

Justitsministeren tog initiativ til en hurtig drøftelse, som det også er fremgået af ministerens indlæg her for et øjeblik siden, og det førte til en vis revision, sådan at hvis man på trods af en indstilling fra politiets side om, at en given indsat ikke skal have udgang, alligevel fra fængselsvæsenets eller kriminalforsorgens side fastholdt udgangstilladelsen, så skal det altså foregå på et højere niveau, end den første afgørelse blev truffet på. Og det synes vi i mit parti er en ganske relevant måde at reagere på den situation på.

Vi har tallene, vi havde samråd i Retsudvalget, og vi har fået tal igen ved senere lejligheder på, hvor sjældent det heldigvis går galt, og hvor endog meget sjældent det går så galt, som det gjorde i det her tilfælde. For vi er også med på, at det gik meget galt i det her tilfælde, men det fører ikke hos os til, at vi drager så voldsom en konsekvens af sådan en tildragelse, som forslagsstillerne her har gjort.

Vi må altså afvise forslaget.

Tom Behnke (FP):

Lad mig starte med at sige, at Fremskridtspartiet kan støtte forslaget, som det er fremsat. Vi har forstået forslaget på den måde, at man generelt ønsker at stramme op på reglerne for udgang fra fængslerne, og det kan vi godt være med til.

Men vi synes egentlig, det ville være bedre, om man prøvede at dreje fokus lidt væk fra antallet af udgange, som den enkelte kan få efter spillereglerne, og at man så i stedet for drejede det over på det, der er det vigtige: at når man så tillader, at en indsat får lov til at komme ud på udgang eller på orlov – hvad enten det er ledsaget, eller det ikke er ledsaget – så skulle man i stedet for se meget mere på vilkårsovertrædelser.

Det er jo altid sådan, når en indsat får lov til at komme uden for fængslet, at der er fastsat en række vilkår for, hvordan det skal foregå. Men det, vi ved, og det, jeg ved fra mit arbejde, er, at selv om disse indsatte overtræder vilkårene, og det bliver opdaget, og politiet laver indberetning om, at vilkårene er overtrådt, så sker der ikke noget ved det. Det gør der i nogle tilfælde, det er der ingen tvivl om, selvfølgelig gør der det, men det er langt fra altid.

Og derfor synes jeg, det var vigtigere, hvis vi kunne dreje beslutningsforslag nr. B 57 over til, at man i stedet for generelt på papiret, i spillereglerne, at skære antallet af udgange ned lagde meget mere vægt på, at den indsatte godt kan få lov til at komme ud på nogle enkelte udgange om året, hvis vedkommende gør sig fortjent til det, og med den klare konsekvens, at hvis vilkårene bliver overtrådt under udgang, så er det slut med at komme ud. Så har vedkommende vist, at han eller hun ikke magter at tage det ansvar, og så må vi skride ind og sige: Så er det slut med at få lov at komme ud.

Jeg synes også, det er vigtigt, at vi får slået det fast. Jeg synes egentlig, det er ærgerligt, at det ikke allerede er slået fast. Jeg synes også, det er lidt ærgerligt, at der er et flertal i Folketinget, der ikke vil være med til det. Det burde jo være sådan. Når nu kriminalforsorgen spørger politiet, som har haft besværet med at fange den pågældende mand eller kvinde, om det er tilrådeligt, at vedkommende får lov til at komme på udgang, og politiet siger: »Nej, lad være med at sende vedkommende ud. Det går galt. Vedkommende går lige ud og laver en kriminel handling igen, måske endda en meget, meget grov kriminel handling«, men så sidder man inde i kriminalforsorgen og siger: »Nej, det er vi nok klogere på alligevel«, og lader vedkommende gå, og hvad sker så?

Så er det for sent at fortryde. Men det, man som minimum kunne gøre, var dog at tage det til efterretning og så sige: »Så må vi i hvert fald sørge for, at i resten af den tid, vedkommende